

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **T. T. M. N.**, nar. X,
bytem v ČR X,
*zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,*

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o vydání víza k pobytu nad 90 dní vedeném žalovaným pod č. j. OAM-07259/DV-2022,

takto:

- I. Žalovaný je povinen v řízení vedeném pod č. j. OAM-07259/DV-2022 vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání víza k pobytu nad 90 dní, a to ve lhůtě do 7 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Petra Václavka, advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. V žalobě na ochranu proti nečinnosti podané u Krajského soudu v Plzni dne 16. 11. 2022 uvedla žalobkyně, že dne 9. 6. 2022 podala žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní. Podle ustanovení § 169t odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti ve lhůtě 90 dní ode dne podání žádosti, ve zvlášť složitých případech pak do 120 dní. Jelikož tato zákonná lhůta již marně uplynula, učinila žalobkyně dne 10. 10. 2022 návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců dne 7. 11. 2022 vydala opatření proti nečinnosti č. j. MV-178420-3/SO-2022 (dále jen „opatření proti nečinnosti“), kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 60 dní od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly.
2. Žalobkyně má za to, že takto formulované opatření proti nečinnosti jí neposkytuje adekvátní ochranu. Stanovuje totiž nepřiměřeně dlouhou lhůtu k vydání rozhodnutí, jejíž počátek se navíc odvíjí od události s nejistým datem.
3. V této souvislosti žalobkyně upozornila, že v daném případě již zákonná lhůta k vydání rozhodnutí byla překročena o více než 2 měsíce, přitom si není vědoma, že by se v jejím případě mělo jednat o zvlášť složitý případ, který by odůvodňoval nutnost využití 120denní lhůty. Navíc i případná 120denní lhůta již uplynula dne 7. 10. 2022, tedy více než měsíc před podáním žaloby. Takto vydané opatření proti nečinnosti považuje žalobkyně za nepřiměřené a neplnící svůj zákonný účel.
4. Závěrem žalobkyně uvedla, že je s ní v současné době vedeno řízení o povinnosti opustit území podle § 50a ZPC, přičemž 15. 11. 2022 byl její zástupce vyrozuměn Policií České republiky o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Povinnost vycestovat z území České republiky by pro žalobkyni byla nepřiměřená z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života, nečinnost žalovaného tak může žalobkyni v blízké době způsobit zásadní újmu.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 2. 1. 2023 uvedl, že v daném řízení nebyl a není nečinný. V žalobě nejsou konkretizovány ani jinak předestřeny argumenty týkající se tvrzené nečinnosti žalovaného, obsah žaloby je stručně založen na tvrzení, že žalovaný je ve věci nečinný. Návrhu žalobkyně na uplatnění prostředku proti nečinnosti bylo vyhověno, přičemž je ovšem zcela na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jak dlouhou lhůtu stanoví žalovanému k vydání rozhodnutí i od jakého úkonu se tato lhůta bude počítat. Toto nelze zpochybňovat, tím spíše když má žalovaný právo v řízení provést výslech účastníka řízení.
6. Žalovaný dále dodal, že dne 22. 9. 2022 vyžádal provedení pobytové kontroly Policií České republiky v souladu s § 167 písm. d), e), f) ZPC. Pobytová kontrola byla následně provedena dne 28. 9. 2022, o výsledku byl žalovaný Policií ČR informován sdělením ze dne 30. 9. 2022, doručeným žalovanému 3. 10. 2022. Lhůta pro vydání rozhodnutí tedy trvala do 1. 12. 2022.
7. Svě vyjádření žalovaný shrnul tak, že postupoval v souladu s právními předpisy, zjistil stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném z hlediska konkrétních okolností případu. Proto žalovaný konstatoval, že ve věci již v dohledné době vydá rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci

8. Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť s tím obě sporné strany vyslovily souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
10. Podle § 169t odst. 2 ZPC: *„O žádosti o udělení dlouhodobého víza ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 90 dnů ode dne podání žádosti, ve zvlášť složitých případech ve lhůtě do 120 dnů ode dne podání žádosti. O žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, pedagogické činnosti, výzkumu nebo sezónního zaměstnání rozhodne ministerstvo ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti.“*
11. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s.: *„Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“*
12. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s.: *„Soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.“* Dle druhého odstavce téhož ustanovení: *„Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.“*
13. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 9. 6. 2022 bylo podáním žádosti žalobkyně zahájeno řízení o vydání víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 ZPC, které je u žalovaného vedeno pod č. j. OAM-07259/DV-2022. Rovněž není mezi účastníky sporu o tom, že ačkoliv o žádosti žalobkyně mělo být podle § 169t odst. 2 ZPC rozhodnuto ve lhůtě 90 dní, pokud by se jednalo o zvláště složitý důvod, pak ve lhůtě 120 dní, nestalo se tak. Soud v této souvislosti pouze pro lepší srozumitelnost rozsudku doplňuje, že případná 90denní lhůta by skončila dne 7. 9. 2022, případná 120denní lhůta pak 7. 10. 2022. Dále je mezi účastníky nesporné, že žalobkyně podala dne 10. 10. 2022 ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění prostředku proti nečinnosti. Této žádosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vyhověla, když dne 7. 11. 2022 vydala opatření proti nečinnosti žalovaného, č. j. MV-178420-3/SO-2022, kterým podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu uložila žalovanému, *„aby do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů na území České republiky paní N. T. T. M., č. j. OAM-07259/DV-2022“*.
14. V hodnocení s tím souvisejících skutečností a následného vývoje se již sporné strany rozcházejí; soud se těmito okolnostem tedy bude následně věnovat. Pro přehlednost věci je však třeba konstatovat, že žalovaný sám ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 2. 1. 2023, jež bylo soudu doručeno dne 3. 1. 2023, konstatoval, že citovaným opatřením proti nečinnosti stanovená lhůta k rozhodnutí ve věci uplynula dne 1. 12. 2022, protože dne 28. 9. 2022 proběhla jím vyžádaná pobytová kontrola a zpráva o ní byla žalovanému doručena dne 3. 10. 2022.
15. Na základě shora rekapitulovaných mezi účastníky nesporných skutečností je především zřejmé, že v projednávané věci jsou splněny podmínky řízení, mj. i bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany před nečinností, který nabízí správní řád. Žalobkyně usilovala u

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, tj. u žalovanému nadřízeného správního orgánu, o vydání prostředku ochrany proti nečinnosti žalovaného. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců tomuto návrhu také vyhověla, ale žalovaný ve věci nerozhodl ani v opatření proti nečinnosti stanovené lhůtě.

16. Soud konstatuje, že již z této skutečnosti vyplývá, že žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě mylí, pokud uvádí, že není nečinný a nikdy nečinný nebyl. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41: „Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona [nyní § 71 odst. 4 správního řádu, pozn. soudu]. Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“ I v projednávané věci je tedy samotným opatřením proti nečinnosti postaveno na jisto, že přinejmenším ke dni jeho vydání žalovaný nečinný byl. Pokud by tomu tak nebylo, nevydával by jemu nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti. Tento závěr pak není soud oprávněn v tomto řízení jakkoli přehodnocovat.
17. Dále je třeba konstatovat, že byť žalobkyně otevírá ve své žalobě otázku, zda lhůta k vydání rozhodnutí stanovená žalovanému v opatření proti nečinnosti je či není nepřiměřená, v době rozhodování soudu již tato otázka pozbyla své relevance. Je tomu tak proto, že bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti nabízeného procesním předpisem platným pro řízení před správním orgánem, je podle závěrů, k nimž dospěl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 8. 2021, č. j. IV. ÚS 3523/20, podmínkou řízení o nečinnostní žalobě, jejíž nedostatek je odstranitelný i v průběhu samotného řízení o nečinnostní žalobě (tím se Ústavní soud vymezil vůči předchozí judikatorní linii ztělesněné usnesením rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016 č. j. 5 As 9/2015-59; č. 3409/2016 Sb. NSS, podle níž není-li při podání nečinnostní žaloby splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně účastníka řízení proti nečinnosti, jde o nepřipustnou žalobu, přičemž k případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přihlížet).
18. V nyní projednávané věci přitom sám žalovaný konstatoval, že lhůta, která mu byla ve vydaném opatření proti nečinnosti stanovena k vydání rozhodnutí, již v mezidobí stejně marně uplynula, a to dne 1. 12. 2022. Přitom ze správního spisu, jehož kopii žalovaný soudu předložil dne 6. 1. 2023, nevyplývá, že by ve věci žádosti žalobkyně již bylo rozhodnuto. Tuto skutečnost soud ještě ověřil v den vydání tohoto rozsudku na internetových stránkách žalovaného frs.gov.cz/cs/ioff/application-status.
19. Pro diskusi o přiměřenosti délky lhůty stanovené k vydání rozhodnutí ve vydaném opatření proti nečinnosti žalovaného tak v tomto řízení nezbývá relevantní prostor, neboť ať už by její výsledek vyzněl jakkoli, rozhodnutí soudu by to nijak neovlivnilo, protože by závěr byl koneckonců týž: podmínka řízení spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředku na ochranu před nečinností správního orgánu nabízeného procesním předpisem, jímž se řídí řízení u správního orgánu, splněna je (relevantní tato diskuse mohla být toliko v mezidobí mezi podáním žaloby dne 16. 11. 2022 a dnem 1. 12. 2022, kdy i podle žalovaného lhůta k vydání rozhodnutí stanovená v opatření proti nečinnosti marně uplynula, jelikož právě jen v uvedeném mezidobí mohl žalovaný plausibilně tvrdit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvedená podmínka řízení ve věci splněna není).

20. Protože žalovaný v jím vedeném správním řízení nerozhodl ani v zákonné lhůtě, ani ve lhůtě stanovené v opatření proti nečinnosti, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku, je tedy třeba konstatovat, že žalovaný je i nadále ve věci daného správního řízení nečinný. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. důvodná. Zabýval se proto otázkou stanovení přiměřené lhůty k vydání rozhodnutí ve věci.
21. Vyšel přitom z toho, že sám žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 1. 2023 uvedl, že již zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Jinými slovy, žalovaný soudu sdělil, že již řádně zjistil skutkový stav věci. Přitom je to právě zjišťování skutkového stavu věci, které je ve správních řízeních časově náročné: provedení právního posouzení zjištěných skutkových okolností již zpravidla takto časově náročné nebývá (a ani v projednávané věci žalovaný netvrdí, že by mu v právním posouzení věci bránily nějaké překážky).
22. V poměrech projednávané věci, v níž byl a ke dni vydání rozsudku stále je žalovaný nečinný, neboť rozhodnutí nevydal ani ve lhůtě stanovené zákonem, ani ve lhůtě následně stanovené opatřením proti nečinnosti vydaným jemu nadřízeným správním orgánem, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku, a při zohlednění vyjádření samotného žalovaného, že již dostatečně objasnil skutkový stav věci, je přiměřenou lhůtou k vydání rozhodnutí 7 dní od právní moci rozsudku. Při stanovení této lhůty soud vycházel z toho, že žalovanému nemohou zbývat k rozhodnutí jiné povinnosti, než provedení právního posouzení věci a nezbytné administrativní úkony při vydání rozhodnutí. Stanovení delší lhůty proto nepřipadalo v úvahu, neboť takové rozhodnutí by s ohledem na dosavadní délku řízení vyprazdňovalo smysl žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Závěr a náklady řízení

23. Soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Proto výrokem I. tohoto rozsudku rozhodl tak, že uložil žalovanému, aby v řízení o žádosti žalobkyně o vydání víza k pobytu nad 90 dnů, jež je u něj vedeno pod č. j. OAM-07259/DV-2022, vydal rozhodnutí do 7 dnů ode dne právní moci rozsudku.
24. Výrokem II. pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Učinil tak podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení ten z účastníků, který byl ve věci úspěšný. Plně procesně úspěšným účastníkem řízení byla žalobkyně, má proto vůči procesně podlehnuvšímu žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Výše náhrady nákladů řízení sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč, odměny za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby spočívajících v přípravě a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a sepisu a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; hodnota jednoho úkonu činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem jde tedy o 6 200 Kč. Ke každému úkonu právní služby náleží také náhrada hotových výdajů po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Celková výše přiznané náhrady nákladů řízení činí 10 228 Kč.
25. Ke splnění povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. ledna 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.